

Virpi-Maria Sipilä

Pinkkiä mustaa

Pinkkiä mustaa
© Virpi-Maria Sipilä

Taitto: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-383-2

Sisällys

I	Prologi	9
II	Unikuva	10

OSAI

III	Vailla suuntaa	15
IV	Ala- ja yläaste ja teddyaika	17
V	Lukio ja Zeta-aika	20
VI	Lukion jälkeen	56
VII	”Alaston kaupunki”: Razzy	67
VIII	Kasvukipuja, unelmia ja jenkkivuosia	108

OSA II

IX	”Back to Basics”: syksy 2009	127
X	Takaisin Jenkkeihin: JayJay	130
XI	Lööpeissä jälleen: Sebastian	159
XII	Epilogi	200
	Kiitokset	203

*”... and after all,
you're my wonderwall...”*

(performed by Ryan Adams, written by Noel Gallagher)

Kaikki kirjan tapahtumat ovat fiktiivisiä ja täysin kirjailijan mielikuvituksen tuotetta.

I Prologi

Syyskuu 2009

Ding-ding! Ding-ding! Tä, mitä helvettiä?!?! Nokialainen piippasi yöpöydällä ku joku hälytyssireeni. Mitä ihmettä kello on?... Kuka vittu textaa mulle keskellä yötä?!?! Ei kun nyt onkin jo aamu. Ihan kuin olis maan alta herännyt. Kaikki mun kaverit tietää, ett mulle on ihan turha soitella tai textailla näin aikaisin aamulla... Taas joku mainos tai sitte textari Ausseista tai Jenkeistä. Ne nyt ei ikinä mieti, paljonko kello täällä on... Ja just, kun mä unohdin laittaa masiinan tärinälle...

04.09.2009 klo 08.04

Huomenta! Mä oon Rautakosken Patrik ja juttu ois se, ett sä kun oot tehny sun taiteilijanimellä eri juttuja, niin laitanko osoitteita, ett löydetään niitä sun videoita? Mitens sul muuten menee? Ois kyl joskus oikein kiva nähdä sua. Tiiäks, oot mun eka rakkaus, mä muistan ekalta koulupäivältä sun silmälasit ja valkoset sukkahousut. Mutsi kysy, ett kuin meni eka koulupäivä. Sanoin, ett oon rakastunu. =0))

II Unikuva

Mä seison pimeässä eteisessä yöpaitaisillani. Mun yöpaita on vaaleanviolettinen. Keittiön oven raosta pilkottaa valoa, samoin yläkertaan johtavassa portaikossa olevasta ikkunasta kuulottaa ulkovalon säteitä. On syksy, ja mun jalkoja palelee, mulla ei oo sukkia. Oven välistä pilkottava valo osuu jonkin suuren asean, kiväärin tai haulikon, metalliosiin, ja ne välähtävät äkkiä, tuovat raakaa valoa eteisen pimeyteen. Mies, joka pitelee asetta, seisoo täysin pimeässä, vain ääriiviivat erottuvat vaaleahkoja seiniä vasten. Jokin anorakintapainen kahisee, kun mies heiluttelee epätodellista pyssyään. Nainen seisoo keittiön oven saranan puolella niin, ettei mikään valo osu häneen. Mä seison siinä jossain välissä ja alan kirkua...

Mä heräsin, siihen kai, ett mä seisoin sängylläni karmeasti huutaen. Onnex porukat ei heränneet, onnex niiden huone oli toisella puolella taloa. Olihan se onni - millä mä olisin muuten selittänyt hysteerisen huutoni keskellä yötä? Mikä uni olis ollut tarpeex karmea aiheuttaan sen? Ei mikään muu uni kuin SE uni. Se tuli yhä useammin, yhä todellisempänä. En mä mitään kauhuleffoja tarvinnut menettääkseni yöneni, mä tarvitsin vain lapsuuteni. Mä tarvitsin kaikki ne pahat muistot, jotka oli opettaneet mut peräänantamattomaksi feministiksi. Kaikki ne tapahtumat jäi mun alitajunnan syövereihin kaivelemaan, ja voihan olla, että musta oli kasvanut vähän kieroutunut. Mut se ei ollut mun vikani, se oli ihmisen muistamiskyvyn vika. Var-

haisnuoruuden kokemukset on kai niitä vahvimmin koettuja. Ilmeisesti. Mä en enää sen illan jälkeen palautunut ”normaaliksi” pikkutyöksi. Muhun jäi pelko ja epäluottamus miehiin, jonka mä olin jotenkin onnistunut aikuistuessani kääntämään itselleni eduksi. Mä tiesin, miten olla poitsuille mieliksi juuri sen verran, että sai tahtonsa läpi. Ei piiruakaan enempää. Mä osasin käyttää viehätysvoimaani henkisesti, fyysiselle tasolle ei sentään tarvinnut mennä. Mä olin löytänyt itsestäni voiman joka tepsii poikaan kuin poikaan. Olin just sopivasti kova ja kylmä, ja juuri sopivasti kuuma kissimirri pitkine kynsineni – kaikenkaikkiaan salaperäinen ja mielenkiintoinen yhdistelmä. Se voima oli mun valttini ja tulisi edelleenkin olemaan. Sen avulla mä saisin kaiken, mitä haluaisin...

OSAI

